

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Barabás Tamás

Cím:

Nekrológ a térről

Forrás:

Enni Hírlap

1971. apr. 1.

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

725.092.3

Hely

Martinelli tér

Idő

"1971"

Személy

Helyszám

Nekrológ a térről

Már régen fájt a dolog, de csak akkor határoztam el, hogy bánatomnak nyilvánosan is hangot adok, amikor egy külföldi lapban megláttam a karikatúrát. Sajdik-stílusban, három részben mondott el a gúnyrajz egy történetet, szomorú beszélyt. Első rajz: lakóházak előtt boldog gyermekek játszanak a téren. Táblán felirat: Ez gyermek-játszóter. Második rajz: a tábla még áll, de a gyermekek helyét már földkotrógépek foglalják el, építkezés folyik. Harmadik rajz: új tábla a régi helyén, felirata: autóparkolóhely, s már se gyerekek, se dömperek, hanem autók, autók, autók.

Valami ehhez hasonló történet, illetve történetiké felénk is, a Fehérhajú utcában, amelyet —, kicsit féloldalas lévén, utcának —, egyúttal Martinelli térnek is hívnak.

Illetékesek szebbnél-szebbeket nyilatkoztak arról, milyen kevés a zöldterület Pesten, kivált a Belvárosban, s hogy ezért most már egy tapodtat sem adunk fel a meglevőből, sőt

azon fáradozunk, hogy újakat telepítsünk. És mégis: kérdezés és előzetes figyelemzés nélkül (még csak egy Népfront-ankét se volt), egycsapásra megszüntették ezt a Bárczy István utca—Martinelli tér—Fehérhajú utca által határolt zöldterületet, ezt a gyermekjátszóteret, hogy a helyén nyolc emeletes autóparkolót és kilenc emeletes irodaházat emeljenek.

Miként tehették ezt, hogyan engedélyezhették ezt a város gazdáinak, éppen itt, a városháza tövében? Hát nem fájt a szívük a fákért, a bokrokért, a padokért, a homokozóért, a libikókáért, amikor kinéztek az ablakon?

Aligha mentség, hogy ez a tér mint tér jöttment plebejus volt. Se patinája, sem ősi kutyabőre. Ház állt itt egykor, de egy bomba a háborúban elpusztította. A felszabadulás után vált csak játszótérre, kicsit talán kényszer-megoldásként, mert nyilván nem akadt pénz e foghíj eltüntetésére.

De huszonöt évig mégis csak tér volt, s éppen a mi negyedszázadunkban

lett az! Az én fiam kicsi korában már ide járt le játszani naponta (mint én egykor a Károlyi kertbe), itt szerezte glazurjait a térdére (mint én egykor a Károlyi kertben), itt tanulta meg a valamivel nagyobbaktól a káromkodásokat (mint én egykor a Károlyi kertben), ez volt neki az édes grund (mint nekem, poszt-Pál utcainak, egykor a Károlyi kert).

Ezt jelentette ez a tér a környék sok száz gyermekének. Ezek a padok adtak itt oly sokáig pihenést a nyugdíjasoknak, szolgáltak asztalként a sakkozóknak, voltak esténként randevűhely a szerelmespároknak.

Eltüntették a teret. Rövidesen benzingöz árad majd éjjel-nappal a huszonnégy órás műszakra berendezkedő sok emeletes garázsból, írógépkattogás szüremlik ki az irodaház ablakából. Mi, Fehérhajú utcaiak még a Gellért-hegyre néző kilátásunkat is siratjuk, a Szabadság szobrot, a Citadellát, a tüzijátékot. Ezentúl ezt sem látjuk már többé erkélyünkön ülve, vagy ablakunkon kihajolva.

A tér elmúlt. Élt és éltett 25 évet.

Barabás Tamás